

Verslapen

Salina staart uit het zijraam. Het is donker. Af en toe schieten er bomen voorbij, verlicht door de koplampen van de auto.

'Krista, wat doe je?' Een vlaag van paniek overspoelt haar. Ze grijpt zich vast aan de leuning van haar stoel. Krista antwoordt niet en staart strak voor zich uit. Het is alsof ze Salina niet hoort. Haar mascara is uitgelopen, veranderd in zwarte tranen. Haar blik is angstaanjagend. Salina probeert helder na te denken, maar de angst is haar de baas.

'Krista, praat met me. Wat heeft Jeremy gedaan?'

Krista trapt het gaspedaal verder in. De auto schiet over de natte weg. In de verte komt de brug in het zicht. Nu pas beseft Salina waar ze zijn. Haar ogen gaan naar het horloge aan haar pols. Het tikkende geluid van de wijzer wordt steeds luider. *Bijna middernacht*. Op de brug verschijnt een persoon.

Schaduwen hebben, zoals gewoonlijk, het gezicht bedekt. Salina kan niet zien of het een man of een vrouw is. Ze gilt wanneer Krista dwars door de verschijning heen rijdt.

De auto schiet over de brug, recht op een boom af. Haar leven flitst aan haar voorbij. Daar komt abrupt een eind aan wanneer Salina's hoofd het dashboard raakt. Ze kaatst terug tegen de hoofdsteun van haar stoel.

De auto is gestopt.

Krista's hoofd rust op het stuur. Ze beweegt niet.

Salina's trillende handen grijpen naar Krista's schouder.

Ze schudt haar vriendin heen en weer.

Krista draait haar hoofd langzaam naar haar toe.

Twee lege witte ogen staren haar aan.

De lugubere verschijning verandert langzaam van gezicht. Niet langer is het Krista, maar Jordy die haar aanstaart.

'De tijd dringt,' hoort ze hem met een enge stem zeggen.

Op dat moment gaat haar mobiel af. Nog voordat ze naar het toestel kan grijpen, klinkt er een luide knal.

Ze kijkt op en ziet dat de lantaarnpaal voor hen door de bliksem wordt getroffen. Voordat ze het weet knalt de afgebroken paal door de voorruit van de auto en raakt Jordy. Een explosie verlicht de omgeving. Een tweede luide knal weergalmt door het donkere bos.

Salina opent haar ogen. Haar lichaam voelt gebroken.

Weer diezelfde nachtmerrie die haar al maanden de stuipen op het lijf jaagt. Wilde Krista haar na al die tijd iets vertellen?

Haar telefoon gaat tekeer. Tastend in het donker zoekt ze naar het toestel op haar nachtkastje.

'Hallo?' kreunt ze.

'Sal, waar ben je? Je had hier al een uur geleden moeten zijn,' klinkt het aan de andere kant van de lijn.

'Clay?' Salina's ogen gaan naar de digitale klok die aangeeft dat het bijna tien uur is. 'Shit. Ik heb me

verslapen.' Ze springt uit bed en rent naar de kast. 'Miller vermoordt me als hij erachter komt dat ik te laat ben. Kun jij hem niet even bezighouden? Zeg dat ik koffie aan het halen ben, ofzo.'

'Sal, ik ben bang dat hij me gaat ontslaan.'

Salina worstelt met haar shirt. 'Hoezo?' vraagt ze verward.

'Nou, ik heb deze week toch dat verhaal over Tower Ten geschreven? Cameron is op de een of andere manier aan mijn informatie gekomen. Hij is er met mijn verhaal vandoor gegaan. De deadline was gisteren. Ik had niets om in te leveren.'

'Cameron?' zegt ze met een mond vol tandpasta. 'Dat meen je niet. Ugh, ik wist dat die slijmbal niet te vertrouwen was. En nu?'

'Ja, nu niets. Ik ga ervan uit dat vandaag mijn laatste dag zal zijn.'

'Oh, Clay ... Wat erg.' Ze spoelt haar mond, rent naar beneden en pakt een ontbijtkoekje uit de kast.

'Clay, mijn kantoor!' hoort ze haar baas op de achtergrond roepen. Met het koekje in haar mond gepropt, pakt ze haar jas en tas, en rent naar de auto. 'Ik ga ophangen. Ik zie je zo. Ik neem koffie mee. Succes. Ik hoop dat hij je nog een kans geeft. We weten allemaal hoe goed je bent.'

'Laten we het hopen. Tot zo.'

Clay houdt zijn camera stevig vast. Hij had iets over het gestolen werk moeten zeggen, maar hoe bewijs je zoiets tegenover je baas?

Meneer Miller, zijn baas, houdt de deur voor hem open. 'Neem plaats.' Miller kijkt op als hij twee werknemers op de vloer ziet kletsen. 'Moment.'

Clay kijkt hem na terwijl hij naar de gang loopt.